

tak nádherné vteřiny! Lilii splývaly po zádech tmavě zlaté vlasy. Zvednuté koutky úst, když na mě pohlédla zpod řas svýma mořsky zelenýma očima. Chtěla mě, a to ji děsilo. Mělo by to děsit i mě, protože kdyby nás Ivan přistihl spolu, donutil by mě dívat se, jak mi rozřízne břicho, vytrhne střeva a nakrmí jimi psy.

Bylo mi to jedno. Lilii Aranovně se žádná žena nemohla rovnat a jediný její polibek stál za tisíc smrtí. Když jsem se do ní zamiloval poprvé, byla sladká a zranitelná. Potřebovala, abych ji ochránil před všemi krutostmi, které jí život přinesl, a pevně ji tiskl ke své hrudi. Chránil ji. Zbožňoval ji.

Těch několik dnů, co jsme s ní strávili během soutěže, mi ukázalo, že moje představa o Lilii byla pěkná blbost. Lilia Aranovna mě nepotřebuje. Nemá to křehká, zranitelná květinka, která potřebuje chránit před bouřemi. Je to proradná potvora, co zničila sny mého *Pachana*, okradla ho a ponížila tři nemilosrdné vrahy.

Je mazaná. Nebezpečná.

Je všechno, co kurva chci.

Lilia by mi mohla přejít po těle v botách s jehlovými podpatky a přiložit mi na krk nůž, a já bych zvedl bradu a nechal se pro ni podříznout. Když jsem ji sledoval, jak ode mě utíká s korunkou pro vítězku v rukou, došlo mi, jak nás všechny přelstila. Té noci mi ukázala, jaká je doopravdy.

Tehdy jsem se do Lilie Aranovny zamiloval podruhé.

Dokud ji znovu nenajdu, jsem ztracený. Chci jí dát do ruky zbraň, přiložit si ji k srdci a říct jí: „*Bud' mě zabij, nebo mi dovol strávit zbytek života tím, že tě budu prosit o odpuštění.*“

Je naprosto vyloučené, že by vešla do tohohle zapadlého baru ve vedlejší státi, než ve kterém kdy si žila s Ivanem Kalašnikem, ale i přesto se dívám do tváře každé blondýnce. Některé se s nadějí rozjasní a usmějí se, když spočinou pohledem na mém těle, ale já se odvrátím hned, jak si uvědomím, že to není ona. Nejsem tu kvůli nim. A nejsem tu ani kvůli Lilii.

Jsem tu kvůli krvi.

Do ramene mi vrazí opilý chlap v úzkých džínách; aniž bych se na něj podíval, mrštím jím proti zdi. Když ho mímím cestou do útrob baru, slyším za zády kňourání jeho tlumeného hlasu. Pátrám očima po místnosti, hledám jednu konkrétní osobu a moje soustředění, frustrace a vztek se mísí v jedinou žhnoucí myšlenku. Dnes v noci spáchám vraždu a bolestné výkřiky mé oběti zklidní bouří, co mě sužuje dnem i nocí od chvíle, kdy jsme opustili Itálii.

„Pěkné místo. A teď z něj koukejte vypadnout.“ Po mém boku se objevil Kirill; stojí nad dvěma, podle všeho nezletilými kluky, sedícími v boxu. Oba si dlouho prohlízejí vězeňská tetování, svaly a výhrůžné jiskření v jeho tmavých očích a rychle svá místa opouštějí.

„S touhle hudbou ať jsou do prdele,“ zavrčí Konstantin skrz zaťaté zuby, když se usadí na jednu ze sedaček. Stiskne si nos a bolestí svráští obočí. Na čele mu vyvstávají krůpěje potu. Levou stranu obličeje, od tváře přes obočí a spánek až do vlasů, mu protíná lesklá jizva. Od té doby, co mu lebkou prošla kulka, způsobují mu hlasité zvuky a stres silné migrény.

Vyměníme si s Kirillem zachmuřené pohledy. Oba víme, že mu utrpení nezpůsobuje hudba. Konstantin trpí neustálými bolestmi hlavy od té doby, co se před